

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XXIII., číslo 14

19. 7. 2026 / neprodejné

Z OBSAHU O mši svaté – Liturgická symbolika

V milionové Praze hledáme lidi ochotné dát Bohu hodinu týdně

Jak se dělá schizma

05

11

14

Foto: Lubomír Holý / Člověk a Víra

Naděje uprostřed únavy

Zdá se, jako by se únava stala jedním z nejvýraznějších znamení naší doby. Stačí sledovat dění kolem nás. Války, nejistota, napětí mezi lidmi, osamělost, ekonomické starosti i množství protichůdných názorů mohou snadno vyvolat dojem, že se svět ubírá směrem, který nedokážeme ovlivnit. Největším nebezpečím přitom není strach, ale pomalá ztráta naděje.

Snad každý z nás někdy prožil chvíli, kdy měl pocit, že Bůh mlčí a že už nezůstává nic než čekat. Právě do této lidské zkušenosti zaznívá v liturgii svátek svaté Marie Magdalény. Evangelium ji nezachycuje jako člověka, který má na všechno odpověď. Naopak. Stojí u prázdného hrobu a pláče. Její slzy nejsou projevem slabosti, ale lásky. Neutíká od bolesti ani ji nezakrývá rychlými vysvětleními. Zůstává. A právě tam, kde se zdá, že už nic nezůstává, ji oslovuje Kristus.

Když Ježíš vysloví její jméno: „Ma-

rie!“, všechno se změní. Slzy nezmizí proto, že by bolest přestala existovat, ale protože do ní vstoupil živý Kristus. Pláč se proměňuje v radost a beznaděj v poslání. Marie Magdaléna odchází oznámit apoštolům, že Pán žije. Církevní tradice ji proto nazývá „apoštolkou apoštolů“. Tento krásný titul připomíná svatý Tomáš Akvinský a v naší době jej znovu zdůraznil také papež Benedikt XVI.

Možná i naše doba potřebuje více lidí podobných Marii Magdaléně. Lidí, kteří se nenechají pohltit beznadějí, ale ani si nebudou nalhávat, že je všechno v pořádku. Křesťanská naděje totiž nevyrostá z optimismu ani z příznivých okolností. Rodí se ze setkání s Kristem, který vstal z mrtvých. Dějiny nejsou v posledku řízeny těmi, kdo mají moc, ani proměnlivými náladami společnosti. Jsou v rukou Boha, který zůstává věrný, i když člověk ztrácí jistotu.

To neznamená, že máme být lhotejní k tomu, co se děje kolem nás. Právě naopak. Jsme poslání přinášet pokoj, povzbuzení a odvahu tam, kde lidé ztrácejí naději. Někdy stačí věrnost v každodenních povinnostech, laskavé slovo, ochota naslouchat nebo tichá modlitba za ty, kdo nesou těžký kříž.

Marie Magdaléna nám připomíná, že naděje nezačíná tehdy, když zmizí všechny důvody ke strachu. Začíná ve chvíli, kdy uprostřed našich obav uslyšíme Kristův hlas a dovolíme mu vstoupit do našeho života. Víra neodstraňuje všechny otázky, ale dává jistotu, že na ně nejsme sami. A právě takovou nadějí je dnes křesťan povolán přinášet světu.

*P. ThLic. Juraj Begany SVD
farní vikář Římskokatolické
farnosti u kostela Všech svatých
v Praze–Uhřetěbce*

V Polsku byla objevena dvě ztracená Augustinova kázání

Nově objevené texty se zabývají jednou z teologicky nejproblematictějších pasáží Bible.

Začalo to telefonátem v roce 2024. Záměstnanec spolku Klášter Bad Doberan v severním Německu potřeboval někoho, kdo by rozluštil rukopis z 12. století, který původně patřil opatství Bad Doberan, ale dnes je uložen v jeho dceřiném klášteře v polském Pelplinu. Obrátili se na profesora Christiana Tornaua, latiníka z Univerzity ve Würzburgu. Rukopis obsahoval šest kázání připisovaných Augustinovi z Hippa. Čtyři z nich byla již známá. Dvě nikoli.

„Dvě z těch šesti kázání jsou dosud neznámé Augustinovy texty,“ uvedl Tornau. Nyní spolupracuje s profesorkou Dorotheou Weberovou a doktorem Clemensem Weidmannem z ediční řady *Corpus Scriptorum Ecclesiasticorum Latinorum* (CSEL) na přípravě prvního vydání těchto textů, které by mělo vyjít na konci roku 2026.

Pasáž, která uváděla církevní otce do rozpaků

Obě kázání se věnují jedné z teologicky nejproblematictějších epizod celého Starého zákona: příběhu o čarodějnici z Ěn-dóru z 28. kapitoly První Samuelovy. Král Saul v předvečer bitvy s Pelištejci zjišťuje, že Bůh už na jeho modlitby neodpovídá. V zoufalství se převlékne a v noci vyhledá ženu provozující nekromancii – v latinské tradici označovanou jako *pýthie* – a požádá ji, aby vyvolala ducha zemřelého proroka Samuela. Žena to učiní. Samuel se zjeví a přinese ponuru zprávu: Saul bitvu prohraje a zemře.

Tato epizoda představovala pro rané křesťanské teology skutečné dilema. Jak může nekromantka vyvolat prorokova ducha? Tím se otevírá otázka teodiceje: jak to může všemohoucí Bůh dopustit,

Vittore Carpaccio: Sv. Augustin ve své studovně (1502)

nebo snad není skutečně všemohoucí? V tradici soupeřily dva výklady. Buď žena Saula oklamala přeludem – Samuela ve skutečnosti nevyvolala –, nebo Bůh tuto událost dopustil, aby králi dal poslední varování před jeho blížící se smrtí. Jak uvádí *Medievalists.net*, nově nalezená Augustinova kázání pracují s oběma těmito výklady. První bylo proneseno při nedělní bohoslužbě a končí právě otázkou teodiceje a představením obou konkurenčních interpretací. Teprve ve druhém kázání, proneseném následující středu, jsou jednotlivé možnosti zvažovány. Jinými slovy, posluchači dostali čas, aby se s tímto problémem sami vyrovnávali, než vyslechli další výklad – pedagogická trpělivost, která zcela odpovídá tomu, co o Augustinově kazatelském stylu víme.

Potvrzení pravosti

Protože Augustinovo literární dílo nebylo ušetřeno padělků, postupovali Tornau a jeho kolegové obezřetně. Na podzim roku 2025 se na letní škole ve Vídni sešlo dvacet latiníků, aby texty prodiskutovali a posoudili jejich pravost. Jejich závěr byl jednomyslný: kázání jsou autentická. Tornau upozornil, že otevřený charakter těchto kázání, která předkládají různé

výklady, aniž by vnucovala jedno definitivní řešení, je pro Augustina typický. „Také styl, humor a obsah jasně ukazují, že kázání dochovaná v tomto rukopisu skutečně napsal Augustin,“ řekl.

Také samotný rukopis vyvolává otázky. Opis z 12. století je na takový materiál poměrně pozdní. Badatelé se domnívají, že pravděpodobně vychází ze staršího rukopisu z opatství Amelungsborn v Dolním Sasku, jehož původní knihovna byla zničena během třicetileté války.

Proč je to důležité

Augustin z Hippa (354–430) po sobě zanechal jeden z nejrozsáhlejších souborů spisů antického světa – kázání, dopisy, biblické komentáře, teologická pojednání, *Vyznání* i *O Boží obci* –, a přesto se stále objevují nové texty. Mohučský objev z roku 1990 rozšířil korpus o třicet dosud neznámých kázání nalezených při jediném objevu. Pelplinský nález přidává další dvě, a to na téma, které se dotýká jedněch z nehlubších otázek křesťanské teologie: hranic Božího dopuštění, skutečnosti zla a otázky, co Bůh dopustí a proč.

Daniel Esparza
Aleteia

Draží čtenáři, redakce RC Monitoru vám přeje krásné a pokojné léto. Následující číslo vyjde 16. srpna.

SLOVO KNĚZE

Co znamená, že se Bůh zjevil v Ježíši Kristu?

Každý člověk má schopnost v sobě vnímat touhu po nekonečnu.
Po dokonalé lásce, po plnosti, po štěstí.

To nám dokládá, že jsme stvořeni pro něco, co naší existenci tady na zemi přesahuje. Je obecně lidskou zkušeností, že nás materiální ani jiná dobro, kterých můžeme dosahovat zde na zemi, nena- plní. Vždy budeme toužit po něčem vět- ším. Navíc, pozorujeme tento svět a to, co nás obklopuje a co jsme, a ptáme se: odkud to všechno pochází, kdo za tím je, kam nás to vede? A to všechno ukazuje na Boha.

Ale může tak člověk poznat Boží existenci? Může. Vzpomeňme na vel- kého filozofa a teologa, svatého Tomáše Akvinského: v návaznosti na něj podle Katechismu katolické církve člověk vy- chází od stvoření, tedy od světa a lidské osoby, a může pouhým rozumem s jisto- tou poznat Boha jako původce a cíl ves- míru a jako svrchované dobro, pravdu a nekonečnou krásu. (č. 3) Je to však velmi obtížné. Prostřednictvím takového přirozeného poznání zůstává Bůh jakoby v mlhách.

Katechismus pokračuje: člověk při poznávání Boha pouhým světlem ro- zumu naráží na mnohé obtíže. Nemůže sám o sobě vstoupit do nitra – intimi- ty – božského tajemství. Pro nás však je velmi důležité, jaký Bůh je. Ovšem, na to, že existuje, nějak přijdeme. Ale: je přís- ným soudcem? Máme se ho bát? Jak na nás hledí? Kdo jsme pro Něho my? Na to všechno sami nepřijdeme. Je to podobné jako s jiným člověkem. Když nám o sobě nic neřekne, nevíme, co ukrývá ve svém nitru. Je třeba, aby se nám otevřel. Aby s námi sdílel svůj vnitřní svět. A přesně to udělal Bůh. Chtěl nám zjevit, kdo je. Chtěl se zjevit, ukázat se nám, vystoupit ze svého tajemství a odstranit „závoj“, který nám bránil poznat, kdo je a jaký je. A to je ono Boží zjevení.

Jak Boží zjevení probíhalo?

Krok za krokem, řekněme až pedagogic- ky a po celý Starý zákon. Podle druhého vatikánského koncilu odpovídá Zjevení

plánu či projektu, který je rozvíjen Božím zásahem do lidských dějin. Jsou to ději- ny spásy, které čteme ve Starém zákoně: tam je úmluva s Noemem, povolání Ab- rahama, osvobození Izraelitů z područí Egypťanů, smlouva Boha se svým lidem na hoře Sinaj, kdy jim dá prostřednic- tvím Mojžíše desatero... Bůh i přes ne- věru Izraele svůj lid neopouští. Zůstává stále s ním.

Ale Bůh se nespokojuje jen s tímto. Chce dělat ještě více, chce přijít sám. Dě- jiny spásy vrcholí velkou událostí: udá- lostí vtělení Syna Božího, událostí situo- vanou v konkrétním okamžiku lidských dějin, která značí plnost Božího plánu. Zde Bůh nezasahuje do dějin jako dříve, skrze určité události a slova předávaná vyvolenými muži, ale sám vstupuje do „dějin“ – stává se člověkem a vnitřním protagonistou těchto lidských dějin, aby je vedl zpátky k Otci zevnitř, svými ká- zánami a zázraky, svým utrpením, smrtí a vzkříšením, a nakonec sesláním Ducha svatého.

Tímto způsobem nám Bůh kromě odhalení vlastního tajemství také roz- krývá, jaký je jeho plán pro nás. Je to velký a krásný projekt, protože jsme byli Bohem vyvoleni ještě před stvořením světa, v Synu, Ježíši Kristu. Nejsme plo- dem náhody, ale projektu, který se zrodil z lásky Boží, což je láska věčná. Náš vztah s Bohem neexistuje jen díky tomu, že nás stvořil. Náš účel se nevyčerpává jen tím, že existujeme ve světě nebo že jsme vsa- zení do historie. Nejsme jen Boží stvoře- ní, protože od chvíle, kdy si Bůh usmys- lel, že nás stvoří, nás vnímal očima Otce a předurčil nás být svými adoptivními dětmi: bratry a sestrami Ježíše Krista, svého jediného Syna.

Není to nádherná zpráva, která pro- měňuje celý náš život a dává mu svůj po- slední smysl?

Helen Mensdorff-Pouilly

Po literárním okénku z minulého čísla bych rád tentokrát pootevřel okénko filmové. Asi někteří z vás zaregistrovali zprávu, že v Německu zakázali jakýsi film o maníkovi, který se rozhodl vzít spravedlnost do svých rukou a začal účtovat s imigranty po- rušujícími zákony i se soudci, jež je neráčili odsuzovat, a dokonce postří- lel značné množství policistů, kteří se ho snažili lapit. Prostě další béčkový krvák, nad nímž se seriózní kritik umění opovrživě ošklíbne.

Jenže ve světle toho, co se děje nejen v Anglii, kde policie zatýká po- bodaného a s bodajícím jedná jako s napadeným, ale i jinde v Evropě, se dalo čekat, že nejen takové dílko jed- nou vznikne, ale že se dokonce najde i někdo, kdo o tom nejen natočí film... Nevím, jak vy, kteří jste tento film vi- děli, ale já v něm spatřuji též varování, kam ono postupně a šířící se selhávání politiků, soudů a policie může dojít.

Jednou možná opravdu někomu „rupne v bedně“ a vezme spravedl- nost do vlastních rukou a postaví se tak ne na stranu spravedlnosti, ale zla. Tak jako hlavní hrdina filmu *Citizen Vigilante*. I když by se možná z hledis- ka nevěřícího člověka dalo pochopit ono rozhořčení nad nespravedlností, která se děje všude možně v civili- zovaném světě pod tlakem multi- kulturalismu a politické korektnosti a vede k obavám represivních složek a soudů z nařčení z rasismu atp., ještě to nikoho neopravňuje k tomu, aby bral spravedlnost do vlastních rukou. Pokud tedy někdo z vás tento film uvidí, tak ať je jenom filmem a pří- padně návodem, jak krizové situace neřešit, protože je v něm dostateč- ně jasně ukázáno, co s sebou rychlá řešení mohou nést a z „pachatele“ spravedlnosti snadno „vyrobí“ lumpa ne nepodobného těm, proti kterým pozvedl prapor spravedlnosti i kvér.

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, O.Praem.
administrátor farnosti Zruč nad Sázavou

PRODÁ VŠECHNO, CO MÁ, A TO POLE KOUPI

26. červenec 2026 – 17. neděle v mezidobí – Mt 13,44–52

Jan Zlatoústý

Předtím Pán vyprávěl podobenství o kvasu a hořčičném zrně, která hovoří o účinnosti hlásání evangelia, neboť si podmanilo celý svět. Nyní ukazuje jeho cenu a velikost, když předkládá podobenství o pokladu a perle: „Nebeské království je podobné pokladu ukrytému v poli.“ Hlásání evangelia je totiž skryto ve světě, a pokud neprodáš všechno, nemůžeš je získat. To je však třeba učinit s radostí; proto následuje: „Když jej člověk najde, ukryje ho.“

Když těmito podobenstvími vyzdvihl hlásání evangelia, připojuje další, závažné podobenství, aby nikdo neskládal důvěru pouze do samotného hlásání a nemyslel si, že ke spáse stačí pouhá víra: „Nebeské království se opět podobá síti spuštěné do moře.“

Hilarius

Tento poklad je nalezen zdarma. Evangelium se totiž hlásá bez podmínek. Avšak možnost vlastnit a užívat tento poklad spolu s polem má svou cenu. Nebeské bohatství totiž nezískáme, aniž bychom se zřekli světa.

Jeroným

Neukrývá jej ze závisti, ale jako ten, kdo si chce něco uchovat a nechce o to lehkomyslně přijít. Ukryje jej ve svém srdci, protože si jej cení více než všeho svého dosavadního majetku.

Nebo je tímto pokladem, „v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ (Kol 2,3), buď Bůh–Slovo, které vidíme skryté v Kristově těle, nebo Písmo svaté, v němž je uloženo poznání Spasitele.

Augustin

Podle jeho slov je tento poklad ukryt v poli. Tím polem jsou oba Zákony v Církvi. Když se k ní člověk přiblíží s porozuměním, pozná, že se v ní skrývají veliké věci. Jde tedy, prodá všechno, co má, a koupí je. Když pohrdne časnými věcmi, vytvoří si prostor, aby zbohatl poznáním Boha.

Duccio di Buoninsegna: Zjevení na Tiberiánském jezeře (1308–1311)

Řehoř Veliký

Lze tomu rozumět i jinak. Poklad ukrytý v poli je touha po nebi a polem, v němž je uk tento poklad nalezne, ukryje jej, aby byl zachován. Úsilí vycházející z touhy po nebi lze totiž uchránit před zlými duchy jen tehdy, zůstane-li skryto před lidskou chválou. V tomto životě jsme jako poutníci na cestě do vlasti. Podél této cesty číhají jako lupiči zlí duchové. Kdo nese svůj poklad veřejně, jako by toužil být oloupen.

Neříkám to proto, že by naši bližní neměli vidět naše dobré skutky, ale proto, abychom je nekonali kvůli lidské chvále. Proto se říká, že nebeské království se podobá pozemským věcem, aby lidský duch prostřednictvím známého vystoupil k nepoznanému a skrze to, co umí milovat jako známé, se naučil milovat i to, co dosud nepoznal. Dále se říká: „S radostí jde, prodá všechno, co má, a pole koupí.“ Prodej všeho kvůli poli nepochybně znamená, že člověk zavrhně tělesné rozkoše a potlačí všechny své pozemské žádosti tím, že zachovává nebeskou nauku.

Augustin

Člověk, který hledá vzácné perly, nalezne jednu mimořádně cennou. Hledá-li

vzácné lidi, s nimiž by mohl užitečně žít, nalezne jediného bez hříchu – Ježíše Krista. Nebo hledá-li přikázání, podle nichž by správně žil s lidmi, nalezne lásku k bližnímu, protože právě toto jediné přikázání podle apoštola obsahuje všechna ostatní (srov. Řím 13,9). Nebo hledá-li pravé pojmy, nalezne Slovo, v němž jsou všechny obsaženy: „Na počátku bylo Slovo“ (Jan 1,1). Ono září jasnou pravdou, je pevné jistotou věčnosti a ve své kráse je samo sobě stále stejné. Když pronikneme skrze lasturu, poznáme v něm Boha.

Ať už je touto drahocennou perlou kterákoli z těchto tří věcí (nebo cokoliv jiného, co by bylo možno za takovou perlu považovat), její cenou jsme my sami. Můžeme ji totiž svobodně vlastnit teprve tehdy, když se pro své osvobození vzdáme svého časného majetku. Když prodáme vše, co máme, nezískáme větší cenu než sami sebe, protože dokud jsme byli připoutáni k pomíjivým věcem, sami sobě jsme nepatřili. Poté však můžeme za tuto perlu dát sami sebe. Ne že by to byla její skutečná hodnota, ale více nabídnout nemůžeme.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

O MŠI SVATÉ – LITURGICKÁ SYMBOLIKA

Liturgie jakožto oficiální církevní bohopocta obsahuje velké množství symbolů, které jsou obsaženy v postojích, předmětech i v posvátném prostoru.

Symbody v postojích

Nejpřirozenějším postojem je stání. Takovým způsobem se modlili židé i pohané a stejně tak křesťané v prvních staletích. Ukazují to také takzvané oranty v katekombách (obrazy modlících se osob). Svátý Justin (2. stol.) a Řígenés (3. stol.) výslovně uvádí, že se křesťané staví k modlitbě. To ovšem platilo v začátcích Církve, dokud ještě liturgie neobsahovala klečení. Pak vyjadřovalo stání radost, připravenost. Stání je také nejpřirozenějším postojem při konání liturgických úkonů. Kněz při udílení svatých svátostí stojí, což také znamená, že koná tyto úkony v osobě samotného Pána Ježíše.

Stání u věřících znamená úctu k Božímu slovu, a proto stojíme při čtení Evangelia. Stání vyjadřuje také ochotu plnit to, co Evangelium učí. Stejně tak je tomu při modlitbě *Otče, náš*. Takzvané zástupné stání se týká věřících při průvodech, které nekonají všichni přítomní. Jedná se například o vstupní průvod, při kterém věřící stojí, zatímco celebrant s asistencí přicházejí k oltáři.

Prostrace

Pravým opakem stání je ležení na tváři (prostrace). Je to výraz největší pokory před Bohem, výraz odevzdání se Bohu. V liturgii se prostrace užívá na začátku bohoslužby na Velký pátek. Stejně tak konají prostraci ti, kteří přijímají svátost svěcení nebo řeholníci při slavných slibech.

Klečení

Klečení znamená:

- a) *Pokoru*, – při klečení přibližujeme tělo k zemi, na pohled se vlastně zmenšujeme, a tak se stává klečení symbolem pokory před Bohem.
- b) *Vroucnost*, – klečením se naznačujeme snažnost modlitby.
- c) *Klanění a úctu*, – po příkladu mudrců od východu, kteří se klaněli narozenému Jezulátku (Mat. 2,11), je klečení

Foto: Roman Albrecht / Člověk a Víra

výrazem adorace, to znamená úcty samotnému Bohu.

Pokleknutí

Pokleknutí má stejný význam jako klečení. Rozdíl je pouze v délce trvání tohoto projevu.

Úklony

Jedná se o postoj mezi stáním a klečením. Úklony jsou přirozeným projevem úcty nebo vlastní nehodnosti. Úklona vyjadřuje úctu například při vyslovení jména Ježíš nebo při vyslovení všech osob Nejsvětější Trojice; vědomí nehodnosti například při modlitbě *Confiteor, vyznávám se*.

Úkony rukou

Rozpjaté ruce symbolizují kříž, a proto se takto modlí kněz hlavní mešní modlitby. Ty přednáší Bohu Otci celá Církve, a proto jsou tyto modlitby přednášeny s rukama ve tvaru kříže, kterým nám Pán Ježíš získal všechna dobrodíní.

Sepnuté ruce jsou symbolem prosebné a vroucí modlitby. Ruce směřující vzhůru jsou pobídkou, aby se také duše pozvedala k Bohu; ruce nečinně složené naznačují úplné oddání se do vůle Boží, a to v důvěře v zásluhu Ježíše Krista na kříži: proto

jsou přeloženy palce křížem přes sebe.

Vkládání rukou na osobu nebo věc znamená přenesení milosti, moci nebo odpovědnosti.

Světlo v liturgii

První křesťané potřebovali světlo, když konali služby Boží po domech v noci (srov. Sk 20,78) a také později v katekombách. První svědectví o symbolickém významu světla podává svátý Jeroným (340–420): „Když se čte Evangelium, přinášejí se svíce. Nikoli pouze k zahánění tmy, nýbrž jako projev radosti a úcty k Božímu slovu.“

Světlo je symbolem živého Boha, který přebývá v nepřístupném světle (1. Tim 6,16), který se ukázal Mojžíšovi v hořícím keři a předcházel Izraelity ve světlém oblačovém sloupu. Sám pak je „světlo a tma v něm není“ (1. Jan 1,5). Světlo je symbolem Ježíše Krista, „světla pravého, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na tento svět“ (Jan 1,9); on sám se nazývá světlem světa (Jan 8,12). Jako nám obvyčejné světlo umožňuje vidět předměty v jejich pravé podobě, tak Pán Ježíš umožnil světu svým Evangelium poznat pravdu. A jako světlo je podmínkou života organismů, tak platí o Ježíši Kristu, že „vpravdě v něm byl život a Život byl světlem lidí“

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a Víra

(Jan 1,4). Toto Světlo vyprošujeme také zemřelým, aby jim věčně svítilo.

Symbolika se však vztahuje také na hmotu, která světlo živí. Vosk vyrobený panenskou včelou symbolizuje čisté tělo Pána Ježíše, které přijal z lůna panenské Matky.

Bohoslužebná roucha

Humerál znamená přilbici spásy (Ef 6,17), která chrání proti útokům ďáblůvým. To obsahuje také modlitba při oblékání: „Vlož, Pane, na mou hlavu přilbici spásy k přemožení ďábelských úkladů.“ *Humerál* nebyl zrušen, pouze se neužívá. Z modlitby je však patrné, o kolik milostí se tak kněží připravují.

Alba znamená čistotu v posvěcující milosti, kterou duše získala Krví Beránkovou. (Zj. 7,14).

Cingulum znamená ctnost čistoty, o niž prosí kněz podle slov Páně: „Ať jsou vaše bedra přepásaná“ (Lk 13,35). Modlitba při oblékání: „Přepásej mě, Pane, opaskem čistoty, a zbav má bedra svodů žádostivosti, aby ve mně zůstala ctnost zdrženlivosti a čistoty.“ *Cingulum* nebylo zrušeno a také jeho nepoužíváním se kněží připravují o množství milostí.

Manipul jakožto původní potní rouška znamená obtíže a námahy apoštolského života, ale také zásluhy za ně, které po skončeném „slzavém zasévání“ s radostí ponese apoštolský kněz (srov. žalm 125,6). Tak hovoří modlitba při oblékání: „Kéž jsem hoden, Pane, nosit manipul pláče a bolesti, abych s radostí přijal odměnu za práci.“

Také význam *štoly* krásně ukazuje modlitba při oblékání: „Daruj mi, Pane, roucho (*stolam*) nesmrtelnosti, kterou jsem ztratil při pádu prvního člověka. A přestože nehoden přistupuji ke tvým svatým tajemstvím, přesto si chci zasloužit věčnou radost.“

Ornát připomíná knězi, aby bral na sebe ochotně jho Páně jako pravý apoštol Kristův. Modlitba říká: „Pane, který jsi řekl: ‚Mé jho je sladké a břemeno lehké,‘ učiň, ať jsem schopen je nosit tak, abych dosáhl tvé milosti. Amen.“

Barvy

Symbolika bohoslužebných rouch se zvyšuje tím, že jsou používána v různých barvách, z nichž každá má svůj význam.

Bílá barva naznačuje sváteční radost a je zároveň znakem nevinnosti a svatosti.

Červená barva je přirozenou barvou krve a ohně. Proto se používá o svátcích připomínajících utrpení Ježíše Krista, o svátcích svatých mučedníků a o svato-dušních svátcích.

Zelená barva jakožto barva jarního osení, budícího naděje na hojnou sklizeň, je barvou naděje.

Fialová barva vyjadřuje smutek mírně nadějí. Takové má být pokání křesťana. Proto je tato barva výrazem kajícího v době adventní a postní, při svátosti smíření a posledního pomazání, při exorcismech a prosebných průvodech. Na 3. neděli adventní (*Gaudete*) a 4. postní (*Laetare*) je možno užívat *růžové barvy*, která naznačuje větší naděje na spásu, jak je obsaženo v textech těchto

nedělí. *Růžová barva* je vlastně zesvětlenou fialovou barvou.

Černá barva je symbolem smrti a naznačuje hluboký zármutek. Je možné ji užívat při zádušních mších svatých a pohřebních obřadech. V současnosti se sice ustálil zvyk užívat při pohřebních obřadech barvu fialovou, avšak pohřební obřady stále počítají s tím, že je možné užívat roucha černé barvy.

Symbolika oltáře

Oltární stupně poukazují na totožnost mešní oběti s krvavou obětí na vyvýšené Kalvárii. Oltární stupně zároveň poukazují na tři hlavní ctnosti – víru, naději a lásku, skrze které vystupujeme k Bohu. Oltář znamená samého Ježíše Krista, jak říká modlitba v breviáři 9. listopadu o svátku Posvěcení baziliky Nejsvětějšího Vykupitele v Římě: „Oltář, který byl pomazán svatým křížem, představuje osobu našeho Pána Ježíše Krista, který je naším oltářem, naší obětí a naším knězem.“ Pro tento vznešený význam kněz při mši svaté oltář uctívá políbením.

Plátina na oltáři ukazují na plátina, do kterých bylo zabaleno tělo Pána Ježíše při pohřbu. Kříž se soškou ukřižovaného Spasitele ukazuje na skutečnost, že mše svatá je tatáž oběť, kterou Pán Ježíš přinesl na kříži. Svíce ukazují na oběť nevinného Krista Pána – tak jako i čistá svíce uhořívá. A rozžatá svíce je také symbolem živého zmrtvýchvstalého Pána Ježíše.

Symbol jakožto viditelná skutečnost má za úkol poukázat na hodnotu skrytou, vnitřní, a tím přispívat k osobnějšímu prožívání posvátných úkonů. Symboly proto nejsou prázdnými gesty, nýbrž významným výrazem víry. Symbolické úkony vždy vyjadřují některou z pravd víry, která sama však již není jen symbolická, nýbrž reálná.

P. Šimon Polívka

P. ICLic. Mgr. Šimon Polívka Ph.D.
farář ve Vejpřtech, člen Diecézního soudu
litoměřické diecéze

O SVATÉM „WHISKY“ KNĚZI

Když jsem byl na vysoké škole, býval Graham Green oblíbeným předmětem sporů. Řada lidí si například myslela, že je v jeho díle příliš mnoho sexuálních narážek.

V románu *Moc a sláva*, patrně nejlepším anglicky psaném katolickém románu, kněz není tím, koho si obvykle představujeme jako dobrého kněze: dopustil se těžkého hříchu – smilstva. A žena, s níž měl pohlavní styk, přivedla na svět dítě. Má tedy nemanželské dítě. Navíc má vážný problém s pitím. Jak tedy může jít o nejlepší katolický román? Může, protože Graham Greene je velký spisovatel. Ukazuje knězovy slabosti a právě tím zdůrazňuje tajemství kněžství. Parafrázuji: jestliže někdo takový, kdo se očividně dopustil těchto hříchů, může být knězem, pak je to znamení velké Boží lásky, která se dotýká naprosto každého z nás.

K románu se váže jedna historka. Graham Greene měl audienci u papeže Pavla VI. Papež mu sdělil, jak moc se mu *Moc a sláva* líbila. Greene odpověděl: „Svatosti, jeden vatikánský úředník tu knihu odsoudil.“ Pavel VI. mu na to odpověděl: „Tím se netrapte, vždycky se najdou lidé, kterým se vaše knihy nebudou líbit.“

Zapomene na sebe

V centru děje je poslední kněz, který zůstal v Mexiku, respektive v jedné jeho oblasti. Církev je v zemi vystavena brutálnímu pronásledování. Sám Greene se dokonce několik let snažil do Mexika vycestovat, aby napsal příběh o tamním tažení proti katolíkům, které považoval za nejhorší pronásledování církve od dob anglické královny Alžběty I. Nakonec dosáhl svého. Strávil tam dva měsíce, napsal o svých zkušenostech knihu *The Lawless Roads* (Cesty bezprávní) a poté taky tento román. A jde bezpochyby o Greenovo mistrovské dílo: není v něm jediné slovo navíc, děj románu je sevřený a význam hluboký.

V úvodu knihy Greene vykresluje tamní atmosféru: je nesnesitelné vedro, všechno je vyprahlé, na zemi se to hem-

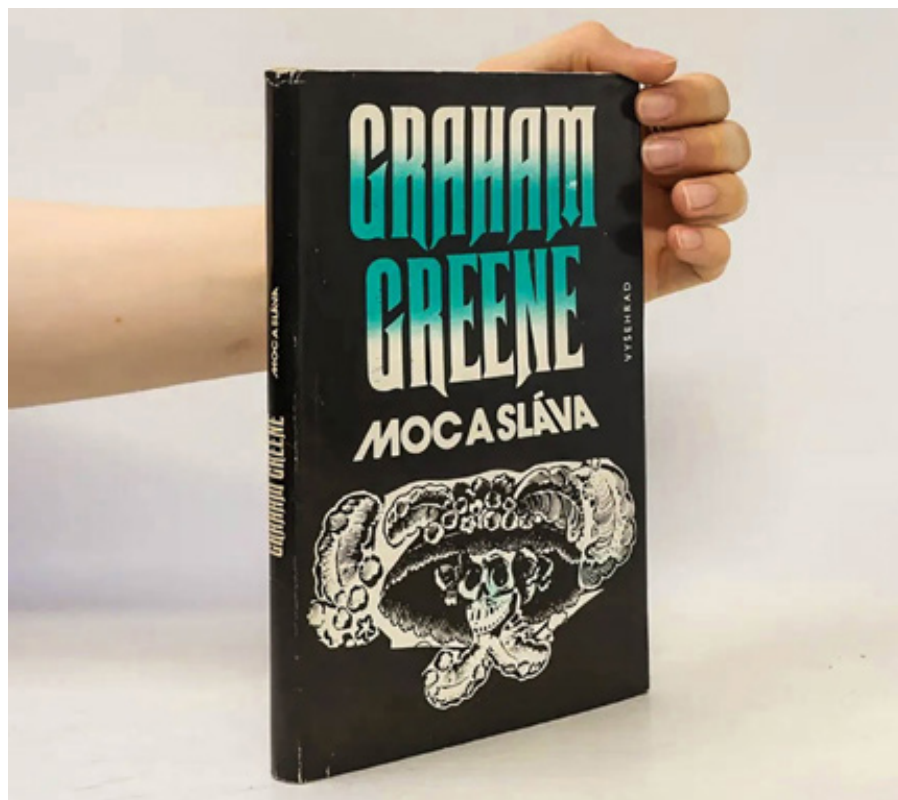

Foto: knihobot.cz

ží hmyzem, slunce prudce žhne, nikde známky života. Jde o metaforu: když církev nějaké místo opustí – nebo je pronásledována – krajina se stane prázdnou, suchou a neplodnou. A on se pokaždé, když se pokusí uprchnout do bezpečnější části Mexika – třeba do Veracruz (to znamená „Pravý kříž“) –, dostane do situace, kdy ho někdo zastaví: buď umírá, nebo je nemocný a potřebuje kněze. A tak, třebaže cítí, že žije ve smrtelném hříchu a touží po zpovědi, aby se zase přiblížil Bohu, se vždy rozhodne udělat to, co má jako kněz udělat: zapomene na sebe a riskuje život, aby pomohl druhým.

Jeho protějškem je padre José. Kněz, který odpadl od víry, oženil se a stal se tragickou postavičkou – je pro smích všem, protože se ví, že býval knězem.

Další důležitou postavou je policejní poručík, vychovaný jako katolík, nyní oddaný komuniste. Potom jistý Američan – bankovní lupič a vrah – a konečně jeden mestic jménem Jidáš.

Greene neustále staví kněze do kontrastu s komunistickým poručíkem. Není fyzicky přitažlivý, je malý, má vypoulené oči, pořád působí, jako by před něčím utíkal. Poručík je naopak vždy upravený, boty a opasek s revolverem naleštěné a působí jako někdo, kdo nemá čas ani na sex. Je až asketický, plně oddaný likvidaci církve, neboť věří, že církev vykořisťuje lidi. V jedné dramatické scéně ke knězi přijde Jidáš a řekne mu, že Američan – vrah, kterého hledá policie – byl postřelen, umírá, je katolík a potřebuje kněze. Kněz mu odpoví, že si o něm musí

myslet, že je hlupák – je to přece jasná past. Mestic mu podá kus papíru. Kněz přečte první čtyři slova: „Pro Kristovy rány, otče...“ a jde za ním. Ale umírající muž už o kněze nestojí. Prý ho chtěl jen varovat: „Obklíčili vás, vezměte zbraň a prostřílejte se ven.“ Kněz ho prosí, ať se vyzpovídá, ale muž umírá nevyzpovídán. Kněz tak nejenže obětoval vlastní život a zdánlivě zbytečně – člověk, kterému chtěl pomoci, o pomoc ztratil zájem. Kněz je zatčen. Přichází den popravy.

Stát se svatým by bylo tak snadné

Když se probudil v den popravy, svítalo. Tři dlouhé údery, jeden výstřel, pak jeden krátký, a hned nato se ozve signál polnice. Procítl s intenzivním pocitem naděje, který ho však při prvním pohledu na vězeňský dvůr náhle a zcela opustil. Nadešlo jitro jeho smrti. Skrčil se na podlaže s prázdnou láhví od brandy v ruce a snažil se vzpomenout na úkon lítosti: „Bože můj, je mi líto...“ Byl zmatený, mysl mu poletovala kdovíkam. Nebyla to

dobrá smrt, o jakou se člověk vždy modlí. Spatřil svůj stín na zdi cely – působil překvapeně a groteskně bezvýznamně. Jaký byl blázen, když si myslel, že má dost síly zůstat, zatímco ostatní utekli. Jaký jsem nemožný člověk, pomyslel si, a jak jsem zbytečný – nikomu jsem nepomohl. Jako bych nikdy nežil. Rodiče jsou mrtví, na něj si brzy nikdo ani nevzpomene. Nebál se zatracení ani bolesti. Jen cítil obrovské zklamání, že jde k Bohu s prázdnými rukama. Zdálo se mu, že stát se svatým by bylo tak snadné – stačilo by trochu sebeovládání a trochu odvahy. Jako někdo, kdo o vteřiny minul štěstí. Teď věděl, že na konci záleží jen na jediné věci: být svatý.

Konec prozrazovat nebudu, abych nekazil četbu. Doufám, že jsem napsal dost, aby vás to motivovalo román si přečíst. Greene označuje kněze jako hříšného „whisky kněze“, který vždy když se dostane do bezpečí, vrací se k zažitým návykům – a vybírá peníze za zpovědi a křty. Ale když jde do tuhé, ob stojí. Otázka

tedy zní: je odpojen od Boha, anebo je svatý? Ježíš řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ Kněz nemusel jít za Američanem, šel dobrovolně. Není to čin hrdinské odvahy? Nevím, zda je jako fiktivní postava svatý, ale chci si myslet, že ano. Taková odvaha smývá hříchy.

A může se nám vůbec Bůh zjevit skrze literaturu? Proč by ne? Jsme jím obklopeni a Duch svatý nás pohání.

Fr. Robert E. Lauder

*Fr. Robert E. Lauder
kněz brooklynské diecéze, profesor
filozofie na St. John's University*

HŘÍCH, KTERÝ PŘEHLÍŽÍME: POMLUVY

Kdysi se fámy šířily pomalu. Někdo se o něčem zmínil po mši, v práci nebo u večere, a pokud to bylo dostatečně pikantní, možná se to do konce týdne doneslo k několika lidem. Dnes stačí jediný příspěvek. Jedno video. Jeden popis napsaný dostatečně přesvědčivě, aby zněl jako pravdivý. A najednou tisíce lidí mluví o někom, koho v životě nepotkaly, jako by znaly každý detail z jeho soukromí.

Není pochyb o tom, že sociální sítě přinesly mnoho dobrého. Bleskově propojují lidi, dávají prostor obyčejným lidem a dokážou odhalit skutečnou nespravedlnost mnohem rychleji, než by to kdy dokázala tradiční média. V dnešní silně polarizované online kultuře však lidé často nejprve obviňují a teprve poté ověřují – pokud vůbec kdy ověřují. Reputace se budují nebo ničí prostřednictvím snímků obrazovky, fám, neúplných informací vytržených z kontextu a emocionálně nabitých příspěvků sdílených cizími lid-

mi, kteří touží pobouřit svou internetovou komunitu a získat si její pozornost či uznání. Už dávno se neomezujeme jen na sdílení informací. Vynášíme soudy – rychle, veřejně a často bez znalosti celé věci. A někde uprostřed všeho toho hluku nám ničení lidí začalo připadat jako děsivě běžná věc.

Když se názory stávají zbraněmi

Sociální sítě nenechávají moc prostoru pro váhání. Všechno vás nutí reagovat – lajkovat, sdílet, komentovat, odpovídat.

Kdo se neprojevuje mezi prvními, ten je mimo hru. Kdo není dost pohotový, ten se ztratí v záplavě příspěvků. Jakmile se objeví nějaké video – například s křičícím člověkem v uličce supermarketu, napjatou výměnou názorů ve vlaku nebo záznamem pořízeným uprostřed hádky –, lidé se okamžitě zapojí do diskuse.

Totéž se děje i v našem bezprostředním okolí. Neshoda po nedělní mši. Farníci se hádají s duchovním před kostelem. Někdo natočí část konfrontace a zveřejní ji na internetu dřív, než si kdo-

koli vůbec uvědomí, co se vlastně stalo. A téměř okamžitě začínají padat první verdikty. „Je to násilník.“ „Lže.“ „Jsou odporní.“ „Zase ti migranti.“ „Většina kněží jsou násilníci.“ „Jak se k tomu staví biskup?“ Nikdo už nechce žít v nejistotě. Jen málokdo je ochoten dopřát druhému výhodu pochybnosti. Na internetu působí váhání jako slabost, a tak se lidé vyjadřují, jako by už znali celý příběh. A právě tam se tiše, téměř nepozorovaně vkrádá hřích pomluvy.

Pomluvy na sociálních sítích

Pomluva je víc než jen obyčejné klevety. Katechismus katolické církve ji popisuje jako šíření nepravdivých tvrzení o někom s cílem poškodit jeho pověst. Jedná se o přímé porušení osmého přikázání – „Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému“ – a ve své podstatě ničí pravdu i lásku zároveň. S tím úzce souvisí ukvapené soudy, kdy lidé bez skutečných důkazů předpokládají vinu či zlý úmysl, a znevažování, kdy jsou něčí chyby odhalovány bez oprávněného důvodu. Na internetu se hranice mezi všemi třemi hříchy téměř okamžitě stírají. Nemusí to vždy vypadat dramaticky. Někdy jde jen o sdílení příspěvku, protože se to „zdá být správné“, nebo o screenshot zveřejněný bez uvedení kontextu. Jindy jsou to spekulace vydávané za fundované postřehy. A jakmile se to rozšíří, oprava nebo uvedení na pravou míru už nikdy neputuje stejnou rychlostí.

Škody jsou skutečné

Digitální útoky se neohraničují pouze na sféru internetu. Mladiství trpí úzkostnými stavy poté, co se stanou terčem virálních útoků. Rodiny jsou zatahovány do veřejných bouří, o které nestály, a jsou nuceny se obhajovat v prostředí, kde si všichni už dávno udělali vlastní názor. Kněží, učitelé i obyčejní lidé mohou přijít o svou pověst kvůli videoklipům, které ukazují jen zlomek toho, co se ve skutečnosti stalo. A i když se nakonec vše vyjasní, málokdy se podaří ztracenou pověst obnovit.

Nedávný případ z indického státu Kérala ukazuje, jak rychle se situace může vymknout kontrole. Muž byl natočen v autobuse a na internetu obviněn z ne-

Foto: Vojtěch Hlávka / Člověk a Víra

vhodného chování. Videoklip se bleskově rozšířil a spolu s ním i odsudky. Během několika hodin si lidé udělali názor na to, co je zač. Dříve, než se cokoli řádně prošetřilo, čelil všeobecnému odsouzení. Později spáchal sebevraždu a případ vedl k vyšetřování jak původního incidentu, tak způsobu, jak byl na internetu zveličen. Co vám zůstane v paměti, není jen ona tragédie – ale i to, jak moc povědomý ten scénář je.

Církev není imunní

Tohle není jen problém „tam venku“, v sekulárním světě. Projevuje se i uvnitř náboženského prostředí – někdy dokonce výrazněji než kdekoli jinde. Diskuse na katolických internetových fórech mohou být velmi polarizované. Biskupové jsou kritizováni způsobem, který jim upírá jakýkoli respekt. Kněží buď veřejně kritizují biskupy, nebo se sami stávají snadným terčem útoků. O papeži se účastníci diskusí vyjadřují slovy, které spíše než nesouhlas připomínají soustavnou podezíravost. Lidé, kteří by při osobním setkání obvykle volili opatrné výrazy, se mohou u monitoru vyjadřovat úplně jinak.

Ještě před smrtí papeže Františka ukázala jedna kontroverze ve Španělsku, jak rychle se taková situace může vyhrotit. Skupina kněží v diskusi na YouTube napsala žertovné poznámky na

jeho adresu, včetně komentářů o tom, že se modlí za jeho smrt. Na internetu se to rychle rozšířilo a vyvolalo ostré odsouzení ze strany vedení církve. Kněží se později omluvili, ale důvěra v širším společenství již byla nenávratně narušena. Nepříjemné na tom není jen to, že se to stalo. Ale jak snadno se to může stát komukoli.

Iluze „pouhé upřímnosti“

Jedním z nejčastějších vysvětlení chování na internetu je upřímnost. Lidé říkají: „Jen nazývám věci pravými jmény“ nebo „někdo to musel říct“. Někdy je to na místě. Jistě, jsou situace, kdy mlčet by bylo chybou. Ale upřímnost bez ohleduplnosti se stává něčím úplně jiným. Papež František hovořil o „slovním násilí“ v digitálním prostoru a varoval před tím, jak rychle lidé sklouzávají k pomluvám v domněnku, že hájí pravdu. Toto napětí je důležité. Protože dobrý úmysl totiž automaticky nezaručuje, že nedojde k negativním důsledkům. Člověk může upřímně věřit, že odhaluje nekalé jednání, a přesto nakonec šíří neověřené informace. Výsledek je stejný: něčí pověst utrpí dřív, než se vyjasní skutečný stav věcí. A život na internetu málokdy věnuje pozornost opravám.

Foto: Jaroslav Lizner / Člověk a Věra

Proč se krutost na internetu tak rychle stupňuje

Jedním z důvodů, proč se sociální sítě tak snadno stávají toxickým prostředím, je odstup. Lidé mluví jinak, když je chráněná obrazovka. Lidé by většinou nikdy nevstoupili do místnosti, aby tam před ostatními někoho veřejně ponížili. Na internetu se to však děje neustále. Fyzická vzdálenost odstraňuje běžné sociální zábrany. Lidské bytosti se ze skutečných osob stávají pouhými profilovými fotkami. A pak je tu také systém odměn. Hněv přitahuje pozornost. Ostré názory se sdílejí. Posměch vyvolává reakce. Klidná a vyvážená diskuse obvykle zapadne pod nánosem hluku. Takové prostředí pak postupně formuje naše chování.

Návrat k základní slušnosti na internetu

To však neznamená, že bychom se měli

vyhýbat obtížným rozhovorům nebo mlčet tváří v tvář skutečnému bezpráví. Zneužívání, korupce, nespravedlnost – na tyto věci je třeba upozorňovat. Existuje však rozdíl mezi hledáním pravdy a přiživováním kolektivního pobouření. Zdravější online kultura začíná u sebeovládání, i když sociální sítě takové chování málokdy ocení. Některé návyky pomáhají víc, než si myslíme: před sdílením emotivního příspěvku se nejprve zamyslete; rozlišujte mezi tím, co se zdá být pravdivé, a tím, co lze skutečně ověřit; nedomýšlejte si motivy druhých lidí; a položte si otázku, zda byste totéž řekli dotyčnému do očí. A někdy je nejzodpovědnějším krokem prostě se do diskuse nezapojovat.

V centru toho všeho stojí lidská důstojnost. Jak nedávno zdůraznil papež Lev XIV. ve svém poselství k 60. světovému dni sdělovacích prostředků, tech-

nologie by měly v konečném důsledku sloužit pravdě o lidské osobě – a ne redukovat lidi na pouhý obsah, titulky nebo nástroje k vyvolávání pobouření.

Na co stále zapomínáme

Je snadné brát sociální sítě jako pouhý šum na pozadí, něco, kam občas nahlédneme, aniž bychom o tom příliš přemýšleli. Jenže internet není neutrální. Ovlivňuje to, jak vnímáme ostatní lidi, jak o nich mluvíme a jak rychle si na ně uděláme názor. Pomluvy a nenávistné projevy se málokdy objevují ve zjevné podobě. Vkrádají se nenápadně – prostřednictvím sdílených příspěvků, žertů, ukvapených závěrů a pobouření, které se rychle šíří dál. V daném okamžiku to nevypadá jako nic závažného. Působí to téměř neškodně. Ale pak se k tomu najednou připojí něčí jméno. A nepříjemné na tom je, že internet se rychle posune dál, zatímco ten, o kom se mluví, to obvykle nedokáže.

Možná že ta pravá otázka nezní, jak rychle na internetu reagujeme. Ale kolikrát jsme se měli zastavit – a neudělali to.

Lavoisier Fernandes
přeložil Pavel Štíčka

Lavoisier Fernandes
publicista

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Michelle Moran: *Evangelizace s odvahou a citem*

Autorka, spoluzakladatelka evangelizační komunity Sion, ve své knize přináší spoustu praktických podnětů k evangelizaci, a navíc i velké povzbuzení, abychom byli ve sdílení své víry v Krista mnohem smělejší (a přitom neotravní).

Brož., 135 s., cena 220 Kč

Pokud spěcháš, adoruj. Zjistíš, jak hodina denně na kolenou zpomaluje čas. Druzí budou vzdychat, jak rychle plynou dny, ale tobě se bude zdát, že týden trvá dva. Když si navykneš spočívat v Pánově přítomnosti, nalezneš pokoj v tom, co děláš, a ztratíš neklid z toho, co je dosud neudělané.

(z knihy Drobky Štěpána Smolena)

V MILIONOVÉ PRAZE HLEDÁME LIDI OCHOTNÉ DÁT BOHU HODINU TÝDNĚ

V Praze vznikl projekt Adorace 24/7, který chce nabídnout prostor k tichému setkání s Kristem uprostřed ruchu velkoměsta. Zatím probíhá ve dvanáctihodinovém režimu. Jeho cílem však zůstává nepřetržitá eucharistická adorace. O tom, jak se tato iniciativa rodila, proč nejde o duchovní výkon a proč je potřeba, aby se našli lidé ochotní darovat Bohu pravidelně hodinu svého času, jsme hovořili s jednou z iniciátorek projektu, paní Monikou Bernolle.

Projekt „Adorace 24/7“ je na české poměry odvážným počinem. Kde se myšlenka stále eucharistické adorace v Praze zrodila a kdo stál u jejího počátku?

Na počátku stála přirozená touha v lidském srdci po setkávání s Kristem nejen při mši svaté. Objevovala se při různých příležitostech – při duchovních cvičeních, při návštěvě trvalé adorace v zahraničí, při „objevení“ adorační kaple v rámci poutních návštěv kostelů na různých kontinentech. Anebo i před zavřenými dveřmi kostela, který byl ještě nedávno otevřený. Zjistili jsme, že po celém světě se šíří iniciativa trvalé adorace (např. www.perpetualeucharisticaoration.com, www.adoremus.pl). Svatý otec Jan Pavel II., který zahájil trvalou eucharistickou adoraci ve Vatikánu v roce 1981, poté opakovaně vyzýval farnosti k následování. Vnímali jsme, že v rámci Roku naděje a přípravy Jubilea vykoupění (2033) by to mohl být odvážný krok, který by jistě přinesl své plody. Bylo nám jasné, že dílo nemůže stát na nás, a proto jsme také oslovili několik kontemplativ-

ních řádů s prosbou o modlitbu. Za tu jsme velmi vděční, protože tuto podporu vnímáme téměř hmatatelně. Začali jsme se v Praze rozhlížet po kostele v centru města, aby na adoraci mohlo přijít co nejvíce lidí. Jako optimální nám tehdy přišel františkánský kostel Panny Marie Sněžné, kde již dlouhodobě vystav Nejvyšší svátosti probíhala. Proto jsme oslovili provinciála františkánského řádu P. Jakuba Sadílka. Ukázalo se, že trvalá adorace v kostele Panny Marie Sněžné být celý den nemůže, ale P. Jakub, ač času nazbyt neměl, byl ochotný nám s realizací celého projektu pomoci a přizval do týmu P. Vojtěcha Smolku a několik dalších ochotných lidí.

Jak se k iniciativě postavili kněží, řeholní společenství a pražské arcibiskupství? Bez jaké podpory by projekt nemohl vzniknout?

Prvního, koho jsme poprosili o modlitbu a požehnání, byl pan arcibiskup Jan Graubner. Okolnosti byly nezapomenutelné: psal se 26. duben 2025 a stáli jsme před filozofickou fakultou spolu s něko-

lika dalšími tisíci lidí uzamčení v rámci Pochodu pro život. Už jsme tam tak stáli téměř dvě hodiny, pan arcibiskup byl několik kroků před námi, a tak by byl skoro hřích se ho na názor na trvalou adoraci nezeptat. Získali jsme tak nejen jeho podporu, ale i požehnání. Po rozhovoru s ním nám bylo jasné, že podobnou iniciativu by bylo daleko snazší realizovat v Brně či v Olomouci. Nicméně při pohledu na řvoucí mládež z Antify jsme si uvědomili, že potřeba umístit Krista znovu do středu naší země, je více než nutná. Podporu pana arcibiskupa jsme pocítili velmi silně ještě jednou, a to dne 12. dubna, na svátek Božího milosrdenství, kdy jsme se rozhodli adoraci zahájit a mezi prvními adorujícími se ten den objevil i sám pan arcibiskup.

Současný pan arcibiskup Stanislav Přibyl je za iniciativu také vděčný a své požehnání nám také ochotně dal. Reakce kněží byla spíše opatrná. Každý kněz v pražské arcidiecézi má svou zkušenost s organizací bdění na Bílou sobotu nebo i „jednorázových“ adorací a ví, že to není organizačně jednoduchý úkol. Řeholní

Foto: Martina Řehořová / Člověk a Víra

společenství jsme zatím neoslovovali. Celou akci jsme pojali spíše jako laickou iniciativu. Mezi přihlášenými adorátory máme i několik řeholníků, za což jsme velmi vděční, ale našim cílem bylo zapojit co nejvíce laiků. Řeholní společenství mají svá charismata, své povinnosti, své úkoly (a není jich vůbec málo, mnohokrát jsou řeholníci i přetíženi) a své domovy, kde adorace často i probíhá. Proto nám nepřišlo vhodné je hned na začátku úkolovat. S jejich pomocí ale do budoucna určitě počítáme a budeme za ni moc vděční.

Název projektu zní „Adorace 24/7“. V současnosti však adorace probíhá denně od 9 do 21 hodin. V jaké etapě se nyní nacházíte a co ještě chybí k tomu, aby mohla být Nejsvětější svátost vystavena skutečně nepřetržitě?

Nejprve upřesnění: v červenci a srpnu jsme byli nuceni adoraci 9:00–21:00 omezit (více na www.adorace.cz), ale v září, jak doufáme, budeme v tomto rozsahu moci zase pokračovat. Adorační kaple pro trvalou adoraci, tedy 24 hodin denně, má jisté specifické požadavky. Dlouho jsme hledali optimální místo. Jednoho dne P. Jakub Sadílek přišel s nabídkou sester františkánek Marie Immaculaty, které spravují kostel sv. Bartoloměje. Sestrám se náš projekt

líbil a byly myšlenkou nadšené. Jedinou překážkou se zdála být plánovaná rekonstrukce kláštera. Pan arcibiskup Graubner nám zpočátku doporučil začít nejprve přes den, a tak jsme dali na jeho radu a začali s adorací od 9 do 21 hodin. Později se ale začaly věci komplikovat. Sestry františkánky nám doporučily hledat pro trvalou adoraci nové prostory, protože po rekonstrukci by chtěly kostel využít i pro další aktivity. P. Jakub Sadílek už není provinciálem a zakládá novou komunitu v Hájků. P. Vojtěch Smolka je příliš vyčerpán a na další aktivity bohužel nezbývají síly. V tuto chvíli tedy reálně nemáme ani kněze, ani prostory. Stále ale věříme v Boží řízení a že Pán si pro sebe připravil optimální místo, které my jen musíme objevit.

Co přináší pravidelné setrvávání před Eucharistií člověku, který nepřichází pouze předkládat své aktuální starosti, ale chce nechat celý svůj život dlouhodobě utvářet Kristovou přítomností?

Vaše otázka je vlastně i odpovědí. Kristova přítomnost člověka skutečně formuje. Při adoraci se věci obvykle nemění okamžitě a zásadně, avšak může se měnit náš postoj nebo přístup lidí, za které se modlíme. Pokud se rozhodneme zůstat v Kristově přítomnosti alespoň hodinu svého času, pak jsme naplnění pokojem,

který si odnášíme i dále do svého života. Adorace 24/7 ale nevznikla pouze pro lidi, kteří vydrží třeba dvě hodiny soustředěně klečet před Nejsvětější svátostí, ale primárně pro lidi, kteří touží strávit jen tak nějaký čas v Boží přítomnosti, i kdyby jen deset minut.

Současný člověk je zvyklý hodnotit čas podle výkonu a viditelných výsledků. Co znamená přijmout hodinu adorace jako čas, který nemusí přinést okamžitý pocit užítku ani duchovního uspokojení?

Je třeba si uvědomit, že se při adoraci jedná o setkání s nejdražší bytostí našeho života, že dva metry od nás je s námi v kostele sám nejvyšší Bůh, který neváhal pro každého z nás podstoupit muka Golgoty. Už jenom tato myšlenka by nás měla uvádět v hluboký úžas a touhu po takovémto setkání co nejčastěji. Vedle toho naše často pseudoaktivity začínají ztrácet svůj prioritní význam.

Mnozí lidé mají zkušenost s roztržitostí, únavou nebo duchovní vyprahlostí. Jak v takových chvílích na adoraci vytrvat a jak porozumět hodnotě modlitby, při níž člověk téměř nic necítí?

Cílem adorace není pocitově si to užít. Blahoslavená Conchita Armida v jednom ze svých rozjímání říká, že na prvním místě má být láska k Bohu. Ne citová, ale úkon vůle. V jazyku lásky se nic nenazývá obětí. Pro toho, kdo žije ve společenství s eucharistickým Ježíšem, je možné všechno. „V temnotě budu tvým světlem, v nebezpečí tvým bezpečím, v bouřích tvým pokojem a v zápase tvojí silou.“ A podle svatého Jana Marii Vianneye „Pán se dívá na mě a já na Něj“.

Jak se podle vaší zkušenosti promítá pravidelná adorace do vztahů, rozhodování, služby druhým a prožívání každodenních povinností?

Při adoraci si člověk také přirozeně srovnává své priority. Možná jsme přesvědčeni, že je máme nastavené dobře, např. pro manželský stav tedy číslo jedna Bůh, dále manžel, děti, příbuzní a práce, ale tím, že dáme Bohu hodinu svého času,

Foto: Patricie Červená / Člověk a Víra

získáváme světlo na svou cestu a můžeme upravovat aktuální odchylky. Učíme se, aniž bychom o tom věděli, hledět na druhé více Božíma očima. Nebo jinak, při adoraci se jistě více otevíráme působení Ducha Svatého. Současně Pán Ježíš dává při adoraci milost uzdravení křivd, léčí a hojí naše vnitřní zranění. Učí nás odvracet pohled od sebe samých a směřovat ho na Boha a druhé.

Vidíte v adoraci také misijní rozměr, přestože se při ní nekoná žádný program a nepoužívá se mnoho slov?

V tom nám je velkým příkladem svatá Terezie z Lisieux. Říkala, že misie nejsou v první řadě otázkou cestování, ale záležitostí hořícího srdce a modlitby. Věřila, že když při adoraci miluje Ježíše, toto teplo lásky se skrze tajemné tělo Církve rozlévá do celého světa a dává sílu misionářům v první linii. Papež Pius XI. ji prohlásil za hlavní patronku misí na celém světě. Mnoho svatých obětovalo čas ticha za lidi, kteří Boha neznají a za misionáře.

V čem vidíte zvláštní hodnotu toho, že před Nejsvětější svátostí nepřetržitě někdo bdí, i když se jednotliví adoranti

navzájem neznají?

Trvalou adoraci vnímáme podobně jako Mojžíšovy vztažené ruce v boji proti Amalešanům. Podobně to vnímala právě svatá Terezie. Adorace je strategickým centrem, kde se rozhoduje o vítězství.

Co vám zkušenost prvních tří měsíců ukázala o zájmu lidí a jejich ochotě pravidelně darovat Bohu hodinu svého času?

Zaprvé – rozlišila bych dva druhy lidí, kteří na adoraci chodí. Adorátoři, kteří přijdou nezávazně, např. v polední pauze nebo po práci či večer, a těch přichází skutečně mnoho. Druhou skupinu tvoří adorátoři, kteří se zaregistrovali a jsou ochotní se přihlašovat do systému na www.adorace.cz k adorační službě, která je naprosto nezbytná k bezpečnému průběhu adorace. Těch už bylo podstatně méně. Projekt jsme se rozhodli spustit v momentu, kdy registraci projevilo o adorační službu zájem téměř dvě stě lidí, kteří byli ochotní přijít s frekvencí jednou měsíčně a častěji. Během dvou měsíců číslo vzrostlo na 270, nicméně optimálně bychom potřebovali 186 lidí, kteří jsou ochotní chodit jednou týdně. A ti se v milionové Praze stále ještě nenašli. A to mluvíme o dvanáctihodino-

vém režimu adorace, a nikoliv o pokrytí 24 hodin. Bohu díky máme mezi sebou i pár desítek velmi obětavých katolíků, kteří ochotně chodí i častěji i z obětavé zodpovědnosti kvůli zajištění základní nutné adorační služby.

Může se připojit také člověk, který s adorací zatím nemá větší zkušenost a obává se, že „to nebude umět“?

Neumí to nikdo z nás. Všichni jsme ve škole Ducha Svatého. Nejčastěji se setkáváme s lidmi, kteří zde jen v tichu klečí nebo sedí, další se pak v duchu modlí růženec a jiní si vezmou duchovní literaturu, novény, a přitom jediným hlavním pravidlem zůstává... ticho. Jinak konkrétně na našich webových stránkách jsou dostupné rozšiřující informace pro všechny.

Jak konkrétně přihlášení probíhá? Zavazuje se člověk ke stejné hodině každý týden, nebo se může zapojit také jednou měsíčně či jako náhradník?

Na stránkách www.adorace.cz je pro zájemce napsaný postup. V praxi to vypadá tak, že si přihlášený adorátor vybere termín v elektronickém kalendáři a konkrétní hodinu. Den předem mu přijde SMS nebo e-mailová připomínka o nadcházející adoraci. Pravidelnost tedy necháváme na možnostech a ochotě lidí.

*Za rozhovor děkuje
Zdeňka Rybová*

*Zdeňka Rybová
šéfredaktorka RC Monitoru*

JAK SE DĚLÁ SCHIZMA

Tradicionalistické Kněžské bratrstvo sv. Pia X. (FSSPX), poněkud hanlivě označované jako „lefebvristé“, zopakovalo 1. července 2026 svou někdejší historii.

Tak jako zakladatel bratrstva arcibiskup Lefebvre vysvětil roku 1988 čtyři biskupy bez papežského pověření, uchýlilo se k obdobnému kroku i současné vedení bratrstva. Podle novelizovaných církevních trestních norem se jedná o spáchání deliktu popsaného skutkovou podstatou kanonu 1387 Kodexu kanonického práva: „Biskup, který bez papežského pověření vysvětil někoho na biskupa, a rovněž ten, kdo od něho přijímá biskupské svěcení, upadají do samočinné exkomunikace vyhrazené Apoštolskému stolci.“ Předkoncilní kanonické právo bylo prakticky ve všem daleko přísnější než to současné, avšak s jedinou výjimkou, týkající se právě této normy, kde je sankce zostřena na automatickou exkomunikaci světitele i svěcenců. Dojde tak k formálnímu schismatu – rozkolu. Bratrstvo sv. Pia X. oproti tomu zdůrazňuje okolnost krajní nouze, v níž se cítí nuceno k těmto svěcením přistoupit. Argumentuje totiž tím, že potřebuje biskupy, kteří by i nadále světili jeho kleriky a které mu Svatý stolec odmítá nechat vysvětit, pokud se vedení bratrstva ve všem nepodvolí učitelskému úřadu církve.

Schizma v církvi se ale musí umět zosnovat šikovně a podloudně, nikoli umanutě a spektakulárně. Pojďme se podívat, jak vychytrale se skutečného materiálního rozkolu s naukou církve dopouští německá „synodální cesta“. Zatímco „lefebvristické“ bratrstvo podrobuje ostré kritice některé pasáže dokumentů Druhého vatikánského koncilu a má výhrady k novému mešnímu obřadu nebo k ekumenismu, „*der synodale Weg*“ se naopak koncilem nebo spíše svojí představou o koncilu přímo zajímá. Na rozdíl od striktních „lefebvristů“ také navenek nic nerozporuje, nýbrž vůli koncilních otců, vyjádřenou v autentických koncilních dokumentech, kreativním až fantaskním způsobem dezinterpretuje a převrací. Jestliže například koncil chválí kněžský

Kněžská svěcení FSSPX. Foto: Priesterseminar Sankt Petrus Wigratzbad

celibát, pak synodalisté sice říkají, že to odpovídá dřívější době, ale že nevyjádřenou vůli koncilu nepochybně bylo celibát zrušit, k čemuž je také zapotřebí urychleně přistoupit. Jestliže koncil zdůrazňuje úlohu žen v církvi, synodalisté vědí, že koncil by určitě chtěl zavést jáhenství a kněžství žen. Začneme prozatím alespoň svěcením jáhenek. Jestliže koncil zdůraznil důstojnost lidské osoby, jistě tím měl na mysli také zrovnoprávnění všech menšin, vyjádřené i praxí církevního žehnání stejnopohlavních osob a vbrzku jistě také jejich oddáváním. Tvůrčím rozvinutím katolické morálky bude od nynějška také akceptace soudobé psychologické a sexuologické vědy, jež definitivně upozadí dosavadní církevní sexuální morálku, neboť ji stejně prakticky nikdo nedodržuje, vidíte?

Kdyby také bratrstvo šikovně používalo tuto metodu, pak by třeba tvrdilo, že koncil sice přiznává náboženskou svobodu každému vyznání, ale je třeba totéž učit také ve světle encyklik dřívějších papežů, kteří trvali na tom, že stát má mít katolické vládce, kteří katolickou

víru privilegují, zatímco ostatní vyznání mají být pouze tolerována. A ekumenismus se má řídit také odmítavou encyklikou Pia XI. z roku 1928, nejen dekretem koncilu o ekumenismu. A že jsou tyto dokumenty prakticky neslučitelné? To přece nevádí. Vždyť takový fluidní přístup má již svůj ozkoušený vzor v tom, jak bylo naloženo s liturgickou reformou. Oproti výslovnému požadavku koncilní liturgické konstituce zachovat jako liturgický jazyk latinu a upřednostňovat gregoriánský chorál před veškerým jiným druhem církevní hudby se během několika let přešlo k naprostému opaku toho, co tak zřetelně koncilní otcové vyjádřili. Tento precedens tak bohužel nastolil atmosféru, v níž se považuje za legitimní zacházet s koncilními dokumenty jako s trhacím kalendářem podle potřeby. Odvrhneme-li latinu, odvrhneme také celibát; pomineme-li nerozlučnost manželství ve prospěch znovu seždaných rozvedených, odstraníme také ekumenismus; přidáme-li liturgickou konstituci nepožadovaný oltář „čelem k lidu“, přidejme také jáhenství či snad i kněžství žen.

Biskupská svěcení FSSPX bez mandátu Svatého stolce. Foto: fsspx.news

Také formální stránku schizmatu je třeba vychytraleji řešit. Jaképak svěcení nových biskupů, jak o něj usiluje „lefebvristické“ bratrstvo? Vždyť němečtí synodalisté si vymysleli a zavedli úplně nový orgán na prosazování své agendy, Římem neschválený, ale také (dosud) nezakázaný: biskupskou konferenci v Německu totiž doplňuje, ba ve skutečnosti dubluje až nahrazuje tzv. synodální konference. V ní má sice své místo všech dvacet sedm diecézních biskupů, avšak rovněž dvacet sedm zástupců „Ústředního výboru (sic!) německých katolíků“ a další delegáti. Předchozí předseda onoho „Zentralkomitee“ se pochlubil, že se nejen nezpovídá, ale také ze svého katolického okolí nezná nikoho, kdo by se zpovídal. To jen pro ilustraci duchovního profilu tohoto reprezentativního orgánu. Náš zesnulý teolog Zvěřina kdysi varoval před tím, aby biskupové nebyli pouze bezmocní svatí Mikulášové s mitrou, avšak právě do této pozice uvrhla německé biskupy synodální konference, v níž mohou být biskupové přehlasováni laiky. Pouze čtyři stateční z německého episkopátu se proti tlaku synodalistů a jejich spřízněných médií i institucí důrazněji veřejně brání.

Je více než zřejmé, že nauky šířené v rámci německého materiálního schizmatu jsou katolické nauce daleko vzdálenější než postoje Kněžského bratrstva sv. Pia X. Synodální cesta totiž směřuje k přetváření katolické církve v jakousi aktivistickou LGBT+ servisní organizaci, angažující se zejména ve prospěch

genderové rovnosti a nejrozmanitějších druhů neregulérních svazků. Je také ke škodě věci, když formální schizma s bratrstvem nastalo až nyní za pontifikátu Lva XIV., jehož umírněné a profesionální působení má jinak velmi stabilizující účinky na vnitřní poměry v katolické církvi. K tomu se ovšem pojí nemilá skutečnost, že teologický rozhled současného personálního obsazení Dikasteria pro nauku víry, jednajícího s bratrstvem, zdaleka nedosahuje úroveň z doby vedení někdejšího prefektem Josephem Ratzingerem, a také nepopíratelný fakt, že „o peníze jde až na prvním místě“: lze odhadovat, že dobrou třetinu ve světě shromážděných finančních prostředků na katolické misie i na provoz vatikánského ústředí plyne z kapes německých církevně-daňových poplatníků. Ti svým aktivistickým církevním činitelům touto cestou předplácují podivuhodnou zdrženlivost vatikánských úřadů, které proti důkladně organizovanému materiálnímu schizmatu v Německu razantně nezásahují, tamní dění bezradně sledují a většinou odevzdaně vyčkávají.

Za těchto okolností je důležité, aby tradiční latinská mše svatá, kterou Kněžské bratrstvo sv. Pia X. slouží a která oslovuje stále větší množství zejména mladých katolíků, byla také intenzivně podporována především uvnitř organismu katolické církve. Papež Lev XIV. naskádal francouzským biskupům, aby kněží s velkorysostí udělovali povolení ji vysluhovat. Jeho nabádání jistě souviselo

právě s očekáváním biskupských svěcení bratrstvem sv. Pia X. i se skutečností, že mezi povzbuzujícími počty mladých konvertitů ve Francii i jinde, kde byla církev dlouhodobě na ústupu, představují nezanedbatelnou část právě příznivci tradiční liturgie. K samotné situaci v Německu lze uvést také skutečnost, že v bavorském Wigratzbadu disponuje mezinárodním seminářem Kněžské bratrstvo (dnes: fraternita) sv. Petra (FSSPX), působící na rozdíl od bratrstva sv. Pia X. bezvýhradně uvnitř struktur katolické církve. Fraternita vysvětila letos stejný počet kněží a jáhnů, kolik jich vysvětilo všech dvacet sedm německých diecézí dohromady! Zřetelně se tak ukazuje, že modlící se církev – *Ecclesia orans* – oslovuje člověka hledajícího Boha daleko naléhavěji, než nekonečně upovídaná, dokumenty chrlicí a bohužel i od nauky církve se odchylující *Ecclesia discutens* – církev vysedávající a dlouze projednávající. Však také kardinál Woelki z Kolína nad Rýnem, náležející mezi menšinu německých biskupů, kteří se od schizmatické synodální cesty výslovně distancují, považuje za oprávněné dopravat pastorační přízeň právě těm, kdo lnou k tradiční liturgii. To také zcela odpovídá normě Kodexu kanonického práva, který ve svém kánonu 214 stanoví základní „ústavní“ právo katolických věřících na bohoslužby podle schválených liturgických knih. Věřící mají také týmž kánonem garantované právo na vlastní způsob duchovního života, pokud je v souladu s naukou církve. Ale i kdybychom chtěli nacházet ve směřování německé synodální cesty nějakou spiritualitu, rozhodně by v požadovaném souladu s církevní doktrínou nebyla.

P. Stanislav Příbyl

P. doc. JUDr. Stanislav Příbyl Ph.D., rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie na Karlově a soudce Metropolitního církevního soudu Arcidiecéze pražské

KRISTUS NENÍ DOPLNĚK K NAŠIM PROJEKTŮM. JE PÁN ŽIVOTA

Jsou zprávy, které člověk čte jako běžné informace z blízka i daleka, a přece se mu po chvíli sevře hrdlo. Z Velké Británie v těchto dnech přišla statistika, že v roce 2023 skončilo potratem 32,1 procenta počatých dětí. Téměř každé třetí dítě. Podle údajů britského *Office for National Statistics* se počet potratů meziročně zvýšil o 13 procent a od roku 2019 dokonce o více než třetinu. Významnou roli sehrálo uvolnění dostupnosti potratových pilulek v době covidových lockdownů, které po skončení „mimořádného stavu“ zůstalo jako nový normál. Nový normál. To je možná nejděsivější slovní spojení naší doby.

Přitom právě jazyk je první bojiště. Když se přestane říkat „zabití“, nastoupí „zdravotní výkon“. Když se přestane říkat „starý a nemocný člověk“, nastoupí „klient, který zvažuje možnosti“. Když se přestane říkat „sebevražda“, nastoupí „lékařská asistence při umírání“. A nakonec se najde i náboženský rámec, aby se člověk necítil tak osaměle ve chvíli, kdy se dopouští něčeho, co odporuje samotnému řádu stvoření.

V Kanadě zemřelo za deset let od legalizace eutanazie více než 100 tisíc lidí. Jen v roce 2024 šlo o 16 499 osob a odhady pro rok 2025 mluví až o téměř 18 tisících úmrtí. Program MAiD, tedy „*Medical Assistance in Dying*“, se z výjimky stal systémem.

A jako by to nestačilo, anglikánská obec v Kanadě připravila dokument, který počítá s „pastorační liturgií“ při medicínsky asistované sebevraždě. Modlitby před podáním smrticích látek, modlitby po smrti pacienta... Všechno je uhlazené.

Učení Církve je ale pevné. Neříká

Ze mše sv. se členy ČBK v Boršicích 6. července 2026. Foto: Tomáš Hynek / Člověk a Víra

pouze, že život je hodnota. Říká, že život je dar. Neříká pouze, že člověk má důstojnost. Říká, že tuto důstojnost nedostal od parlamentu, soudu, lékařské komise ani od vlastního okamžitého pocitu užitečnosti. Dostal ji od Boha. A proto si ji nemůže sám odejmout ani tehdy, když trpí. Právě tehdy potřebuje nejvíc zakusit, že není přítěží.

V tomto šeru působí téměř starosvětsky zpráva z Lichtenštejnska. Dědičný kníže Alois oznámil, že by vetoval zákon, který by dekriminalizoval potrat v prvních dvanácti týdnech těhotenství, i kdyby prošel parlamentem a referendem. Zdůvodnil to tím, že stát se nesmí vzdát ochrany nenarozeného života v žádné fázi jeho vývoje.

Jenže kultura smrti není nic menšího než celkový stav mysli. Stejný týden

čteme zprávy o klesající schopnosti mladých lidí číst, počítat a soustředit se. To s tématem života souvisí víc, než se zdá. Člověk, který neumí číst delší text, bude jednou těžko číst encykliku. Člověk, který neumí držet pozornost, bude těžko tiše adorat. Člověk navyklý na proud krátkých podnětů bude těžko vnímat tichý hlas svědomí. A společnost, která neumí myslet v souvislostech, snadno přijme frázi místo pravdy. Ostatně, poslední zmíněné vidíme dnes velmi zřetelně.

Naděje, k níž jsme povoláni, nezačíná optimismem. Začíná pokáním. Začíná tím, že věci znovu pojmenujeme. Dítě je dítě. Nemocný je bratr. Starý člověk není problém. Smrt není terapie. Pravda není extrém.

—zd—

MONITOR – publicistický čtrnáctideník. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474.

Šéfredaktorka: Zdeňka Rybová. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D.; P. Mgr. PhDr. Štěpán Filip, Ph.D., OP; Mgr. Andrej Kutarňa; Ing. Vojtěch Macek; Jan Šindelka; Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: P. Mgr. Evermod Jan Sládek OPraem.

Vydávání RC Monitoru je možné jedině díky zasláním darům. Náklady na přípravu, tisk a distribuci jednoho čísla vycházejí asi na 40 Kč, což za rok činí 960 Kč.

Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze dle § 15 odst. 1 nebo dle § 20 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb. o dani z příjmu uplatnit pro snížení základu daně.

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010

Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010.